

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobců: a) A. T. H.
 b) nezletilá B. G. S. (dříve B. T. H.)
 zastoupena zákonným zástupcem, žalobkyní a)
 zastoupeny Organizací pro pomoc uprchlíkům
 Kovářská 9, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
 Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2017, č. j. OAM-240/ZA-
ZA14-ZA08-2014, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobcům udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně a) jménem svým a svého nezletilého dítěte - žalobce b) [dále také jen „žalobkyně“] v celém rozsahu včas podanou žalobou, kterou dále prostřednictvím svého zástupce doplnila. Namítala, že správní orgán v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ustanovení § 12, § 14 a 14a zákona o azylu, a ustanovení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobkyně uvedla, že je v zemi původu pronásledována pro zastávání politických názorů, neboť je od roku 2000 členkou Oromského osvobozenického hnutí (ONG, později OLF), které vláda považuje za teroristické uskupení. Od roku 2013 ji vláda pronásleduje za její aktivity a členství v tomto hnutí, k nimž uvedla, že byla v roce 2006 po dobu 3 měsíců ve vězení za dodávání jídla a šatstva partyzánům OLF. Následně byla vězněna i v roce 2007 a sledována pro svoji aktivitu. Před odchodem z vlasti se ukrývala u kamarádky, neboť byl vydán příkaz k jejímu zatčení. Její příbuzní byli vyslýcháni, obává se uvěznění a usmrcení. Odkázala na informace dostupné na internetu, dokládající komplikovanou situaci v zemi jejího původu. Má za to, že její problémy spadají pod ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, neboť policie jí vyhrožovala pro příslušnost k opozici, aby ve své aktivitě nepokračovala. Byla nucena podepsat dokument obsahující pohrůžku smrti, bude-li napomáhat rebelům. K odůvodnění na straně 6 napadeného rozhodnutí namítla, že z její výpovědi vyplývá, že datum na dokumentu, který předložila, je chybné. I pokud by byl tento dokument vydán dva roky před jejím odjezdem, tak to dle jejího názoru nic nemění na tom, že byla cíleně vystavena zatýkání. Poukázala na kritickou situaci v zemi původu a pronásledování opozice. Uvedla, že perzekuce nepřestává být z hlediska Úmluvy o právním postavení uprchlíků perzekucí, pokud pronásledovaná osoba může eliminovat újmu v zemi původu tím, že nevykonává aktivitu. V této souvislosti uvedla, že v době, kdy se skrývala u kamarádky, s OLF nespolečně pracovala z důvodu obav ze zatčení.
4. Dále uvedla, že zprávy o zemi původu dokládají, že zatčeným a stíhaným členům opozice hrozí uložení či vykonání trestu smrti, tedy vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Trest smrti lze v Etiopii uložit za terorismus, který je připisován straně OLF. Dle organizace Amnesty International jsou protiteroristické zákony zneužívány i vůči opozici. Odkázala na zprávy této organizace a zprávy organizace Human Rights Watch o používání mučení v detenčních zařízeních a při výslechu, o manipulovaných soudních procesech. Vytýká žalovanému, že tuto skutečnost nezohlednil, nevyvrátil realitu mučení, nelidského a ponižujícího zacházení a trestání opozice v Etiopii.
5. Žalobkyně odmítá žalovaným zpochybňovanou věrohodnost jejích tvrzení s odkazem na existenci odchylek etiopského kalendáře a nízkou úroveň svého vzdělání, na traumatizující zkušenosti z Etiopie, svou vyčerpanost po porodu v roce 2016 a na obavy z nuceného návratu. Z uvedených důvodů tajila svoji politickou příslušnost a aktivity při první žádosti o mezinárodní ochranu, rovněž nedůvěřovala tlumočnickovi – byla zmatená, měla strach a nikomu nevěřila, jistá data si přesně nepamatuje. Žalobkyně se domnívá, že za takové situace měl žalovaný klást větší důraz na listinné důkazy, včetně zpráv o zemi původu. Svou výpověď považuje za dostatečně soudržnou a věrohodnou, korespondující se shromážděnými zprávami o zemi původu, které hovoří o pronásledování opozice. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na obsah správního spisu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, podrobně se zabýval všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla a shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi jejího původu.
7. Ve vztahu k § 12 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobkyně bez akceptovatelného vysvětlení předložila správnímu orgánu jako důvody své druhé žádosti o mezinárodní ochranu tvrzení o svých aktivitách ve prospěch konkrétního politického uskupení a o svém členství v něm, ač tyto skutečnosti jí musely být a i byly známy již v době podání její první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný se jimi v potřebném rozsahu zabýval ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany žalobou napadeným meritorním rozhodnutím. Stejně jako v napadeném rozhodnutí poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 Azs 40/2014-40, jímž byla pro nepřijatelnost odmítnuta kasační stížnost žalobkyně, kterou podala proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 2. 2014, č. j. 41 Az 14/2013-60, který zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2013, kterým byla její první žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
8. Dále uvedl, že ač skutečnosti prezentované v druhé, nynější žádosti o mezinárodní ochranu mohou na první pohled budit zdání novosti a větší relevance v porovnání se skutečnostmi, jimiž žalobkyně zdůvodňovala podání své první žádosti (za jediný důvod opuštění země původu tehdy uvedla nepřijemnosti spojené s obtěžováním a vyhrožováním ze strany muže, který si ji chtěl vzít za ženu a jehož odmítla), v kontextu okolností, za nichž byly předloženy, a zejména v souvislosti s dalšími tvrzenými skutečnostmi, jako důvod k udělení mezinárodní ochrany být vyhodnoceny nemohly. Žalovaný citoval relevantní pasáže z výše uvedených rozhodnutí Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu, jež shodně dospěly k závěru, že pozdější tvrzení žalobkyně o pronásledování z důvodu politických, a o obavách vrátit se z tohoto důvodu do Etiopie (jimiž v prvním řízení rozšířila žalobu až po uplynutí lhůty pro její podání), bylo účelové.
9. Žalovaný dále uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na konkrétní zjevné rozpory ve výpovědi žalobkyně, pro které shledal její tvrzení jako nevěrohodné. Nepominul obsah materiálů, které v průběhu správního řízení žalobkyně doložila, avšak ani s přihlédnutím k nim nemohl dospět k závěru o přesvědčivosti jí předkládaného azylového příběhu. Odkázal v této souvislosti i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, vyslovující se k zásadnímu významu konzistentních tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu, jenž nese břemeno tvrzení (viz např. rozsudek ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 Azs 21/2012-39, či rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004-40 nebo usnesení ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 Azs 139/2016-28).
10. Žalovaný posoudil důvodnost podané žádosti i dle § 14 zákona o azylu, na straně žalobkyně a jejího nezletilého syna však neshledal přítomnost okolností hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Stejně tak se zabýval i tvrzeními žalobkyně ve vztahu k posouzení hledisek nebezpečí vážné újmy a situací v zemi původu na podkladě shromážděných aktuálních informací. Žalovaný má za to, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a svým postupem ani rozhodnutím žalobkyni a jejího

syna na jejich právech nezkrátil, když na základě provedeného řízení neshledal jejich žádosti důvodnými ani dle příslušných ustanovení, dle nichž lze udělit doplňkovou ochranu. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobkyně

11. Žalobkyně uvedla, že trvá na skutečnostech, které uvedla při podání žádosti i v žalobě, a to, že jí hrozí vážná újma pro zastávání určitých politických názorů a že je členkou politické strany OLF, pro kterou byla v zemi původu pronásledována. K posouzení věrohodnosti uvedla, že v prvním azylovém řízení svou politickou příslušnost zatajila z důvodu strachu. Možné rozpory ve své výpovědi vysvětlila a správnímu orgánu zdůvodnila. V této souvislosti odkázala na nálezný Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, v němž se uvádí, že ospravedlnitelnými důvody, proč žadatel o azyl nesdělí všechny relevantní důvody pro udělení azylu již před ministerstvem jako orgánem prvního stupně (zejména v případech mučení, sexuálního násilí či pronásledování z důvodu sexuality), mohou být i pohlaví tazatele nebo tlumočníka. Dále Ústavní soud uvedl, že při posuzování ospravedlnitelnosti pozdního sdělení azylově relevantních skutečností a argumentů, je také nutno zohlednit zvláštní zranitelnost žadatelů o mezinárodní ochranu.
12. Žalobkyně má za to, že žalovaný nepřistupoval k jejímu případu v souladu s výše uvedenými kritérii. Setrvala na svém žalobním petitu.
13. Dalším podáním žalobkyně soudu doložila nový rodný list svého nezl. syna, vystavený Městským úřadem v Rychnově nad Kněžnou dne 6. 9. 2018, v němž je zapsáno nové příjmení nezl. žalobce: B. G. S. a údaj o jeho otci: Y. G. S., nar. ..., státní příslušnost Etiopie.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., když obě strany s takovým postupem výslovně souhlasily.
V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
15. Žalobkyně poprvé požádala o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 7. 5. 2013. Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 5. 2013 byla její žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Jak je již výše uvedeno, Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 2. 2014, č. j. 41 Az 14/2013-60, její žalobu zamítl a Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 Azs 40/2014-40, odmítl její kasační stížnost pro nepřijatelnost.
16. Žalobkyně v současné, v pořadí druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 5. 2014 uvedla, že je oromské národnosti, etiopské státní příslušnosti, vyznává křesťanství. Ve vlasti žije její matka, osm sourozenců a její dcera, narozená v roce 2001. Uvedla, že od roku 2000 je členkou osvobozenického hnutí ONG, později OLF. Po odjezdu z Etiopie není se stranou v žádném kontaktu. V letech 2008 až 2010 pobývala v Bejrútu v Libanonu. V roce 2013 ji vláda začala pronásledovat kvůli členství v uvedeném hnutí. Vláda měla informace o tom, že s ostatními lidmi zásobovali členy OLF jídlem a podobně. Vláda mladé lidi zatýkala, vyslýchala a vyhrožovala jim trestním

stíháním. Ohledně svých potíží uvedla, že v roce 2006 byla tři měsíce držena ve vězení. Podruhé byla vězněna na konci roku 2007, před svým odjezdem do Bejrútu. Po návratu z Libanonu se situace zhoršila, přestěhovala se ke kamarádce do města Sebeta. Byl vydán příkaz k zatýkání členů OLF, týkalo se to i jí, má o tom doklad z roku 2003 etiopského kalendáře. Za druhý důvod své žádosti označila potíže s mužem, který si jí chtěl vzít za ženu, o nichž hovořila během svého prvního azylového řízení. Vysvětlila, že o svých politických problémech se dříve nezmínila z obavy, že všude jsou bezpečnostní složky, které by ji mohly nechat zatknout kdekoli na světě. Bála se o tom hovořit, aby ji zde nezatkli a neodvezli zpět do Etiopie. Dále vysvětlila, že jinou národnost (amharskou) v předešlém řízení uvedla ze strachu, byla zmatená. Ona i její rodina jsou oromského etnika. Obává se návratu do vlasti z důvodu svého členství v OLF, která je již několik let vedena v seznamu etiopské vlády jako teroristická strana a mezi vládou a touto stranou probíhá válka. V době, kdy se skrývala u kamarádky, tj. asi dva roky před svým odjezdem z vlasti, byla se stranou v kontaktu, tehdy se také strana přetransformovala z ONG na OLF. Po odchodu z vlasti již s OLF není v kontaktu.

17. Při pohovoru dne 30. 9. 2016 žalobkyně uvedla, že důvodem její druhé žádosti o mezinárodní ochranu je to, že v prvním řízení neřekla vše (ač jí nyní tvrzené skutečnosti byly známy), neboť se obávala, že bude vrácena do Etiopie. Nyní žádá proto, že je oromské národnosti, situace v oblasti, z níž pochází (oblast Oromo), se zhoršila. V případě návratu se obává uvěznění nebo zabití. V dnešní době jsou problémy v Etiopii známy celosvětově. Potvrdila, že v prvním řízení nepravdivě (ze strachu z možného návratu) uvedla, že je amharské národnosti a že nebyla členkou žádné politické strany. Nyní však ke svým tvrzením doložila dokumenty. Členkou OLF, jež bojuje za práva etnické skupiny Oromo, byla od 19. 5. 2000. Uvedla, že podporovala členy OLF, kteří pobývali v lese asi tři kilometry od jejího domova tak, že jim donášela (spolu s dalšími) z domova jídlo, oblečení apod. Chodila tam pravidelně jednou týdně v pátek navečer asi po dobu půl roku. Po této době (asi na konci roku 2000) byla při jednom z návratů domů zatčena policií, která dle jejího mínění dostala informaci o její činnosti.
18. Uvedla, že poprvé byla zadržena na tři měsíce, dostala podmínku a varování, že podruhé dopadne špatně. Po propuštění již s podporou strany přestala. Protože byla sledována, odjela po nějaké době (asi v roce 2007) na dva roky pracovně do Libanonu. Vrátila se asi v roce 2011 (podle evropského kalendáře) a pak ještě dva roky zůstala v Etiopii. Po svém návratu z Libanonu asi po dobu jednoho roku jednou měsíčně navštěvovala partyzány. Sledovali je, zatkli a na dva měsíce uvěznili, museli podepsat protokol, že se s rebely již nespojí. Soused z místa jejího bydliště se zaručil za její propuštění. Potom již žádnou činnost pro stranu nevykonávala, bála se o život. Odcestovala ke kamarádce do města Sebeta, která jí i finanční pomohla s odjezdem z vlasti. Etiopii opustila asi za 11 měsíců po propuštění.
19. K dotazu žalovaného, zda měla ve městě Sebeta nějaké potíže se státními orgány uvedla, že soud ve městě Sebeta vydal dokument k jejímu zadržení, který se lepí na nástěnkách všude ve městě. Kamarádka jí ho přinesla domů (v roce 2014 ho žalobkyni poslala do ČR) a poté začaly zařizovat její odjezd z vlasti. K poznámce žalovaného, že uvedený dokument byl vydán dva roky před jejím odjezdem z vlasti (dne 14. 7. 2003 etiopského kalendáře), žalobkyně uvedla: „ten papír je od soudu, je možné, že došlo k chybě při převádění letopočtu, vím o tom, že jsem odešla hned potom“.

20. Žalobkyně dále k výzvě žalovaného sdělila, že potíže s mužem, o nichž hovořila jako o azylovém důvodu v rámci své první žádosti o mezinárodní ochranu, ve skutečnosti nebyly tak vážné. Hlavním důvodem jejího odjezdu z vlasti byla politická činnost, o níž se dříve nezmínila, ale nyní to uvádí. Vysvětlila, že v prvním řízení uvedla, že kvůli potížím s oním mužem se obrátila o pomoc na policii, ale nyní uvádí, že se musela skrývat. Vzápětí připustila, že byla několikrát podat oznámení na policii kvůli dotyčnému muži, neboť jednou ji zbil. Uvedla, že ač měla být na policii v době, kdy měla být dle nynějšího tvrzení již hledána, uvedené oznámení ještě nebylo vyvěšeno, proto ji policie nehledala. K výzvě žalovaného ohledně doby jejího zadržení policií (v žádosti ze dne 21. 5. 2014 uvedla, že k oběma zadržením došlo před jejím odjezdem do Libanonu) a svým rozdílným výpovědím uvedla, že si nemůže pamatovat, zda k jejímu zadržení došlo před nebo po návratu z Libanonu. Vlast opustila bez potíží, neboť vše zařídili převaděči.
21. Ohledně svého nezletilého syna uvedla, že tento se narodil v ČR. Jméno jeho otce nezná, měla s ním jen krátkodobý vztah. O existenci syna neví. Nezletilý syn je na ní závislý, sdílí její osud.
22. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z výše uvedené žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, provedeného pohovoru, materiálů z předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Etiopii, které jsou součástí správního spisu. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016; Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016; Transformačního indexu Bertelsmannovy nadace (BTI) 2016 o Etiopii ze dne 29. 2. 2016; Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v roce 2015 ze dne 13. 4. 2016 a Informace MZV ČR, č. j. 118004/2016-LPTP ze dne 13. 12. 2016. Žalobkyni byla dne 20. 1. 2017 dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování či vyjádřit námítky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání. Uvedené možnosti žalobkyně využila, seznámila se s informací MZV ČR ohledně situace neúspěšných žadatelů po návratu do vlasti. Neuplatnila žádné výhrady, doplnění podkladů nenavrhla. Doložila soudní příkaz ohledně svého zadržení ze dne 14. 7. 2003 a několik barevných fotografií bez uvedení zdroje, na nichž jsou mrtvá těla a špatnou češtinou popsáno, že „okolo 500 lidí bylo dne 2. 10. 2016 zastřeleno etiopskou diktátorskou vládou“.
23. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
25. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání

určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

26. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
27. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení ani řízení před soudem nebylo prokázáno tvrzení žalobkyně a důvod, pro který podruhé požádala o mezinárodní ochranu, a to, že byla v zemi svého původu pronásledována z důvodu své politické činnosti ve prospěch strany OLF. Soud po pečlivém posouzení výpovědi žalobkyně o tvrzených potížích v Etiopii v současně vedeném řízení v porovnání s důvody, které uvedla v rámci svého prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany v roce 2013, ve shodě se žalovaným považuje současně tvrzení žalobkyně o potížích politického charakteru za účelové a nevěrohodné.
28. Žalobní argumentaci, v níž žalobkyně uvádí, že pochybnosti v její výpovědi byly způsobeny z důvodu odchylek etiopského kalendáře, nízkou úroveň jejího vzdělání, traumatizujícími zkušenostmi z Etiopie, její vyčerpaností po porodu v roce 2016 a obavami z nuceného návratu, soud odmítá jako nedůvodnou. Stejně tak vysvětlení žalobkyně, že z uvedených důvodů a rovněž kvůli nedůvěře tlumočnickovi, tajila svou politickou příslušnost a s ní spojené aktivity. Uvedené skutečnosti byly totiž dostatečně a přesvědčivě zhodnoceny a posouzeny jako účelové již Krajským v Brně (rozsudek č. j. 41 Az 14/2013, viz výše), jehož závěry jako správné potvrdil Nejvyšší správní soud (usnesení č. j. 7 Azs 40/2014-40, viz výše). Oba soudy vyvrátily tvrzení žalobkyně o nedůvěře v tlumočníka, přičemž poukázaly na chování žalobkyně v průběhu správního i soudního řízení, v nichž byl ustanoven tlumočnick jazyka amharského. Pokud tedy žalobkyně stejné skutečnosti namítala i v této žalobě s odkazem na judikaturu Ústavního soudu, nemohl je zdejší krajský soud po individuálním posouzení příběhu žalobkyně vyhodnotit jinak, než jako rovněž účelové.
29. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na rozpory ve výpovědích žalobkyně (strany 5 a 6), jež jsou zcela zjevné rovněž z výše uvedených sdělení žalobkyně v její druhé žádosti o mezinárodní ochranu a pohovoru, provedeného s časovým odstupem jednoho a půl roku. V první žádosti (v roce 2013) žalobkyně uvedla, že v roce 2006 - 2008 pobývala v Libanonu, kde pracovala. V současně vedeném řízení uvedla, že

v Libanonu pobývala v letech 2008 - 2010. Nyní uvedla, že ji vláda začala pronásledovat v roce 2013, ale již v roce 2006 byla držena tři měsíce ve vězení, podruhé byla vězněna v roce 2007 před cestou do Libanonu. Podle údajů, které poskytla v rámci prvního azylového řízení, však měla v době, kdy nyní tvrdí, že byla v Etiopii dvakrát vězněna, již pobývat v Libanonu. Při pohovoru dne 30. 9. 2016 uvedla, že si nemůže pamatovat, zda byla vězněna před nebo po návratu z Libanonu. Mezi tvrzeným vězněním (roky 2006 a 2007) a pronásledováním ze strany vlády (rok 20013) uplynulo několik let. Přestože žalobkyně tvrdila, že po svém druhém propuštění z vězení byla neustále sledována státními orgány a musela odjet do města Sebeta, vlast opustila až za jedenáct měsíců.

30. Další pochybnosti vyvolává tvrzení žalobkyně o tom, že v případě obtěžování dotyčným mužem se obrátila o pomoc na policii, a nyní uvedla, že kvůli své politické činnosti byla policií hledána s poukazem na příkaz k jejímu zadržení, který byl vydán soudem ve městě Sebeta. Její vysvětlení, že v době, kdy se obrátila na policii kvůli obtěžování ze strany jejího bývalého nápadníka, ji policie nehledala proto, že uvedené oznámení o soudním příkazu k jejímu zadržení ještě nebylo vyvěšeno, soud nemůže vyhodnotit jinak, než jako nevěrohodné a účelové.
31. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobkyně ve shodě se žalovaným uzavírá, že nebylo prokázáno, že by byla v zemi svého původu pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu či pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu 12 písm. b) zákona o azylu, když jiný z taxativně uvedených důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu neuvedla. Uvedené závěry se vztahují i na nezletilého žalobce b), který vzhledem ke svému věku sdílí osud své matky.
32. K námitce hodnocení zpráv o zemi původu žalovaným, který dle žalobkyně nezohlednil problematiku situaci v Etiopii, kde dochází ke stíhání a zatýkání členů opozice, krajský soud uvádí, že žalovaný na straně 10 napadeného rozhodnutí popisuje situaci v Etiopii na pozadí konkrétně citovaných podkladů. Žalovaný ani krajský soud nijak nezastírají, že Etiopie se po roce 2015 potýkala s řadou omezení v oblasti lidských práv, že skutečně vláda zasahovala proti členům opozičních politických stran, novinářům, demonstrantům, docházelo k politicky motivovaným procesům apod. V daném případě však byla věrohodnost žalobkyně ohledně politických potíží v zemi jejího původu zpochybněna. Soud nesporně, že Etiopie se z evropského pohledu chápání demokratických principů potýká s řadou problémů, tato skutečnost však sama o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Na uvedenou situaci přiměřeně dopadá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004, v němž se uvádí: „Skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pouhá skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu“. Na tomto místě lze odkázat i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že „azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení

lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“ Všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz.

33. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobkyně vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky, a to zejména ve vztahu k humanitárnímu azylu, ač je uveden ve výčtu zákonných ustanovení, která měl žalovaný porušit, nevznesla. V obecné rovině soud konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobkyně a jejího nezletilého syna (žalobkyně uvedla, že jsou oba zdraví) neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěné situaci žalobců.
34. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
35. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
36. Ustanovení § 14b zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. V tomto směru žalobkyně žádné žalobní námitky neuplatnila.
37. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný na podkladě použitých zpráv (Výroční zprávy organizace Human Rights ze dne 24. 2. 2016 a Výroční zprávy Amnesty International ze dne 27. 1. 2016) popsal složitou situaci v Etiopii, kde v roce 2015 docházelo k zásahům vlády proti členům opozičních politických stran, novinářům a demonstrantům, trestnímu stíhání z politicky motivovaných důvodů. Na podkladě

Transformačního indexu Bertelsmannovy nadace (BTI) 2016 o Etiopii z 29. 2. 2016 dále konstatoval mj. že navzdory problémům a potížím, které omezují pověst Etiopie, patří mezi politické režimy třetího světa, které upřednostňují silný ekonomický růst (pod vedením státních institucí), vysoký stupeň politické stability a násilné zabíjení chaosu a občanské válce za cenu omezování lidských práv a občanských svobod. Jak již soud uvedl výše, věrohodnost žalobkyně ohledně politických potíží v zemi jejího původu byla zpochybněna, proto i její obavy z návratu z důvodu opoziční politické činnosti soud důvodnými neshledal. Krajský soud uzavírá, že ani v řízení před soudem nebylo prokázáno, že by žalobkyně byla pro případ návratu do Etiopie ohrožena uložením či vykonáním trestu smrti, mučením nebo nelidským či ponižujícím zacházením, nebo ohrožena na životě či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu. Rovněž neshledal, že by vycestování žalobců mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud má za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, dle kterého: „Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“

38. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobcům nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 a 52 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. listopadu 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně